

плачове. Че сжрдце ѝ друго не може. Мечкарят е далеч като молния, който от първи миг поразява. Фигурата му е пленителна като далечна страна, за която се приказват чудеса. Калина сякаш е нежна гранка на вековен джб, расал някжде в балкански присои, безсилна е да победи купнеж към вжжеланото в момински сжнища.

Другият — другарят му от невржстни години, Ив. Кирилов, преди две години, даде на сжщия мотив цяла повест. — „Гергйовденска приказка“ в 108 страници, посветена в памет на тжй рано почналия писател П. Ю. Тодоров.

Които не сж чели идилията и повестта, ще им бжде странно че един и сжщи мотив у едногого излиза в шест страници, у другият — цяла повест от няколко печатни коли.

Покойният критик Д-р Кржстев бе писал, че Петко Тодоров даде мотиви, които ще бждат разработвани от други и ще станат любими теми за творчеството. Заслугата на Петко Тодоров, е тая че той е от първите, които почнаха да ги вжсжздават и художествена форма. След него ще дойдат избранниците да проджлжават делото му.

С „Гергйовденска приказка“ Кирилов иде да проджлжи делото на другаря си.

Завещението от Петко Тодоров е попаднало във вещи ржце.

Приказката за мечкаря под перото на Кирилова е добила ново осветление: до като в идилията централната личност е мечкаря, в „Гергйовденска приказка“ вниманието е спряно у Калина. Тя е героината.

И ако Кирилов би желал да бжде по-ясен в това направление, би трабвало да кржсти своята повест „Калина“ както е направил, любимия му другар, като е озаглавил и идилията „Мечкар“.

Рамките на повестта сж позволили на Кирилова да изнесе онова, което рамките на идилията не сж позволили на Петко Тодоров.

До като в идилията сж дадени в бегли шрихи някои фолклорни особености, когато идва мечкаря сжс своята мечка стржвница, да я кжпе в синия вир — в повеста на Кирилова — постижението е по щастливо: той е вжсжздал и яповерия, и обичаи и обряди пред Гергйозден; изнесал е няколко типове из оня епоха и така Калина израства пред нас с всички родове и индивидуални особености. Мястото му е позволило и той е дал бита в широки картини. Набелязал е душевния мир на Калина, наджхан с онези блянове по волен живот, които после докарват трагизма в живота на Калина. Така тая приказка за мечкаря се разраства в едно